

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Forunderlig Frelse

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Forunderlig Frelse", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich06-shoot-workid67690/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Jagthistorier

Forunderlig Frølse

En Skytte ved Herregaarden Aakjær, som levede for en 80 Aar siden, da Jylland endnu ikke havde saa faa Vildsviin, anskød engang en gammel Basse, som strax søgte ham. Da den tog det sidste Spring imod ham, sprang han til Siden, og hug med sin Hirschfænger efter Dyrets Bagbeen, for at overskære de store Sener; men ramte ulykkeligtvis for høit oppe, og – til end større Ulykke – sprang Klingen oppe ved Fæstet. Den værgeløse Jæger vidste intet andet Raad, end at svinge sig op paa Bassens Ryg, og holde sig fast i Børsterne, med kun lidet Haab om heldig Ende paa dette fortvivlede Ridt. Det rasende Dyr foer nu omkring med sin Rytter imellem Træer og Buske, hvorved denne fik baade Klæder, Hænder og Ansigt temmeligt forreven, og under Bassens voldsomme Spring og idelige Huggen ud, maatte han hvert Øieblik vente at vordre Græsrytter, og derpaa et Offer for den forbitrede Fjende. Men see! da Nøden her var størst, var ogsaa Redningen nærmest: i sit blinde Raseri kommer Svinet ud paa et lidet glatfrosset Skovkjær, der var tildækket med et tyndt Lag Sne. Her skrider det strax omkuld – Skytten springer op og iler tilbage efter sin Bøsse, som han skyndsomst lader. Han kommer tidligt nok, for at give det sin Rest, inden det havde kunnat naae Landingen, og der faae Fodfæste. – En endnu uøvet Jægerdreng, som var baade for angst og for raadvild til at staae Skytten bi, havde fra et Træ, hvor han søgte Tilflugt, været Vidne til det hele Optrin.

Særdeles Jagtiver

En for flere Aar siden afdød Landsbypræst var, endog temmeligt tilaars, saa ganske Jæger til Liv og Sjæl, at denne Lidenskab ofte kom i fristende Collision med hans Embedspligter. Mangen en Helligdag, naar der just ei gaves ministerielle Forretninger, lod han Degnen læse, for at følge Dianas Kald; især naar der var god Sporsnee, maatte Kirke være Kirke. Fortælleren var engang som halvvoxen Dreng i hans Huus, og mindes grant følgende pudseerlige Optrin: Det var en Søndag, og Sidstpræken i Hovedsognet. Degnen kom og meldte, at der var ringet sammen, og Præsten havde allerede puttet sig fra nedden op under Kjolen (for en Nemheds Skyld hang den altid halv tilknappet paa en Krog ved Bjælken) da een af hans Sønner kom farende ind